

Skjut mig bara.

Jag går sönder. Från djupet av min själ faller jag till små bitar och absorberas av rymden.

Undan för undan försvinner det som var jag och min delade själ ska aldrig hitta tillbaka till varandra och jag kommer aldrig att bli hel för det var aldrig meningen att jag skulle vara hel.

Snälla jag faller så hårt. Slaget ner från min skyhöga vrå skrapar mina knän, gör mig inte tåligare utan ömtåligare och jag har ont överallt. Saker går sönder sägs det och jag går sönder. Jag är en av de saker som går sönder. I små små bitar.

Undan för undan. Sakta så sakta. Stilla min själ och hjärtat sluta banka ifrån mig för det går för fort för att jag ska hinna med det. Det kommer banka ifrån mig och jag kommer att stå där utan ett hjärta, med blodiga knän och med en trasig själ.

Jag kommer vara helt ensam och enkelheten kommer bytas ut mot hotfullheter och ensamheter som aldrig kommer att sakna någon annan.

Slå ihjäl mig nu.

Det går fortare då. Det kommer inte göra lika ont om du bara skjuter mig nu. För just nu gör det ont. Det är så smärtsamt och det är mer smärta än en människa är menad att bära.

Jag orkar inte med oket över mina axlar som tynger ner mina steg.

skjuter du mig om jag pressar på avtryckaren?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten